

безумнитѣ дългове на Турция заедно съ годишнитѣ лихви. Тия и много други съображения пораждатъ въ Румелия още съ обявяването на Берлинския договоръ мисълта за бунтове и общобългарски акции.¹⁾

До избирането на християнски губернаторъ за Източна Румелия, Сливенъ е билъ подъ административната властъ на руския губернаторъ, родомъ българинъ *Ив. Ивановъ*. Прѣзъ срѣдата на пролѣтѣта (1879) останалата частъ отъ рускитѣ войски между Одринъ и Цариградъ се отдрѣпва за Русия прѣзъ Сливенъ, а *окупационната* войска тукъ е стояла собствено до май сжщата година (1879).²⁾

Прѣзъ *окупацията*, както е заявилъ и графъ *Шуваловъ*, Русия не си е позволила да измѣни наредѣбитѣ на страната.³⁾ Покойниятъ князь *Черкасскій* се очудилъ, когато констатиралъ, че турскитѣ закони доста добръ отговаряли на нуждитѣ на мѣстото; само едно бъркало, че чиновницитѣ не сж познавали законитѣ и правилницитѣ и не сж ги прилагали както трѣбва. Руското управление прѣзъ окупацията е разпоредило да се избератъ въ всѣка кааза по единъ административенъ, по единъ общински и по единъ сждебенъ съвѣтъ. Въ лицето на прѣдседателитѣ на тѣзи съвѣти, то е приготвило и-ядката на бждащитѣ висши администратори и сждии, ако не и тая на събранието на *първенциитѣ*.

Сливенъ и прѣзъ *румелийско време* не прѣстаналъ да играе първенствующа патриотична роль. Както забѣлѣзва *Иречекъ*, триезичния Пловдивъ, ако и столица на Източна Румелия, отстъпвалъ мѣсто на Сливенъ. Интересно е, че английскитъ адмиралъ *Слейдъ* (Slade) още въ 1829 г. нарече *Сливенъ* — „*столица на румелийскитѣ българи*“.

Всрѣдъ общия кипежъ въ новосъздаденитѣ провинции, „единъ е гледалъ *свадба*, а други — *брадва*“. Додѣто побуднитѣ въ Сливенъ, върху плещитѣ на които се изнессха и най-голѣмитѣ жертви по освобождението, се отплащали прѣбогато на „*братушкитѣ*“ съ гостоприемство и подрѣжка,

¹⁾ Ср. Икономовъ, Протоколитѣ на Берлинския конгресъ, София, 1885, V.

²⁾ Прѣзъ февруари 1879 г. генералъ Скобелевъ се намиралъ още въ Мустафа Паша. Русия е гледала по възможность да забавя отеглянето си отъ Европейска Турция, Румелия и България.

³⁾ До закрѣпване положението на руситѣ въ зависимостъ отъ изхода на войната, въ Сливенъ се въвежда военно управление. Титулярниятъ управителъ (нареченъ губернаторъ, Ив. С. Ивановъ) е дошълъ въ града чакъ прѣзъ мартъ 1878 г. До тогава, безъ позволение не могло да се излиза и влиза въ Сливенъ. За послѣдната цѣль издавали отъ мѣстното коменданство особени билети.